

SENDİKALAŞMA FORUMU
TÜTED TÜNDER ORTAK BİLDİRİ
29 Kasım 1975

MEMURLAR NEDEN SENDİKALAŞMALIDIR ?

Öğretmeniyle, teknik elemanı ve sağlık personeliyle, sayıları 900 bine varan memurların, aileleriyle 3 milyonluk bir kitlenin, son derece önemli ekonomik ve sosyal sorunlarla karşıkarşıya bulunduğu bilinmektedir. Türkiye'nin dışa bağımlı geri kapitalizminin, bunalımlarının yükünü, toplumun tüm emekçi sınıf ve tabakaları omuzlarında bütün ağırlığı ile duyarken, memurlar bu yükün altında ezilmemek için çabalamaktadır. Ancak sorunları bilmek, ezilmemek için çaba sarfetmek, sorunların çözümü demek değildir. Sorunları bilmek, çözüme yönelik bir başlangıç olarak değerlendirilebilir.

Egemen güçler sömürüsü karşısında, tek tek belirli güçten yoksun emekçilerin, elindeki tek silahın, biraraya gelip örgütlenme olduğu bir gerçek. Günümüz Türkiye'sinin belirgin özelliklerinden biri de, politize olmuş emekçi sınıf ve tabakaların, son çözüme giden yolda bir aşama olarak, kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda örgütlenme potansiyeli, özlemi ve talebidir. Türkiye'nin somutunda bu örgütlenme özleme, dernekleşme, sendikalaşma ve partileşme doğrultusunda, belirli koşullara bağlı bir gelişim gösteriyor. Emekçi sınıf ve tabakalardan ; işçi sınıfı istenilen biçimde olmasa da , sendikal düzeyde örgütlenme hakkını alıp, partileşme yönünde önemli adımlar atarken, memurlar dernek çatıları altında, dernekleşmenin verdiği sınırlı olanaklar çerçevesinde, sendikalaşma doğrultusunda mücadelelerini sürdürüyorlar. Toplumun önemli bir kesimini oluşturan köylülerin ise, örgütlenme doğrultusunda bir hayli geri kaldığını biliyoruz.

Ancak, Türkiye'nin günümüz pratiği dikkate alındığında, memurlar açısından yukarıda belirtilen örgütlenme yolundaki gelişme, aşırı bir iyimserliğe neden olmamalıdır. Memurların grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklarını alma yolundaki mücadelesinde karşıkarşıya bulunduğu ikilemi burada vurgulamak gerekir. Memurlar ve onun demokratik kitle örgütleri, sendikal hakları alma yönünde mücadele ederken, bu mücadeleye memurların tümünü katabilmiş, onları dernek çatısı altında da olsa, sendikal amaç doğrultusunda tümüyle örgütleyebilmiş değildir. 900 bin memurun ancak birkaç yüzünü, dernek çatısı altında örgütlüdür. TMMOB Yasası uyarınca örgütlenmiş mimar ve mühendisler ile memurların mesleği gereği en dinamik ve mücadeleciler kesimini oluşturan öğretmenleri bir yana bırakırsak, geride sendikalaşmanın gereğine inanarak örgütlenmiş, son derece sınırlı bir memur kitlesi kalır. Ancak bu da bizi karamsarlığa itmemelidir.

Bu konuda karamsar olmamak için önemli nedenler var. Memurların örgütlenmesi doğrultusunda, TOM-DER'in gösterdiği hızlı gelişim soruna iyimser yaklaşım için, olumlu bir örnek olarak verilebilir. TOM-DER, kuruluşundan bu yana on ay gibi kısa bir zaman içinde 50'ye yakın il ve ilçede örgütlenmiş ve onbine varan üye sayısı ile memur kesiminin sendikalaşma yolunda ne denli potansiyele sahip olduğunu göstermiştir. Bu gelişim hiç kuşkusuz abartılmamalı ve geride örgütlenmesi gereken yüzbinler olduğu unutulmamalıdır.

Bu somut durum, memurları ve onların demokratik kitle örgütlerini birbirini bütünleyen ikili bir görevle karşı karşıya bırakmakta -dır. Bu ikili görev, "grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakların alınması doğrultusunda örgütlenmek" biçiminde formüle edilebilir. Ancak bu amacın gerçekleştirilebilmesi için, memurların sendikalaşma bilincine ulaşmamış kesimlerine sendikalaşmanın gereğini, somut verileriyle anlatmak, somut eylemlerle göstermek gerekir. Memurların sendikalaşma nedenine, dünya emekçileri verdikleri mücadeleler sonucu kazandıkları geri alınmaz kalelerle, en iyi yanıtı vermişlerdir.

DÜNYA ÜZERİNDE ÇALIŞANLAR MÜCADELESİ

Dünyanın sınıflı toplumlarında en geniş anlamıyla, çalışanlarla, çalıştıranlar arasında, sürekli çalışanlardan yana ürünler veren mücadele süregeliyor. Bu mücadele kaynağını emekle sermaye arasında varolan uzlaşmaz çelişkiden alıyor. Çalışanlar geçimlerini sağlamak için ücret karşılığında emeklerini satarken, aynı zamanda değer ve hizmet yaratırlar. Ancak, çalışanlar toplumsal üretim sürecinde yarattıkları değer ve hizmetin karşılığını alamazlar. Üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olmaktan öte bir özelliği bulunmayan çalıştıranlar, çalışanların yarattığı değer büyük bir kısmına el koyar.

Bu olgu, kapitalist sömürünün özüdür. Kapitalizmin ilk ortaya çıkış döneminde sömürü varlığını en yoğun biçimiyle sürdürdü. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler, çalıştıranlar karşısında başlangıçta tek başlarına güçsüzdüler. Ancak zaman içinde çalışanlar, çalıştıranların toplumsal emeğe duydukları ihtiyacın doğrultusunda, toplu olarak önemli bir güce sahip olduklarını anladılar. Bu bilinçle yola çıkan emekçiler, örgütlenme mücadelesine girişti.

Mücadelede başı işçi sınıfı çekiyordu. Daha çok kâr için daha çok sömürü gereğinden hareket eden sermaye sınıfı karşısında örgütlenmenin kolay olmayacağı açıktı. Üretim araçlarının özel mülkiyeti nedeniyle, üretim ilişkilerinde baskıcı ve bağımlı yaratıcı bir öze sahip kapitalizm, üst yapıda da bu öze uygun kurumlar getirmişti. Tüm olanaklarını bu arada devleti de çıkarları doğrultusunda kullanan sermaye sınıfı, işçi sınıfının haklı mücadelesine karşı direniyordu. Uzun ve kanlı mücadeleler sonucunda işçi sınıfı sendikalaşma hakkını aldı. Ancak görüldü ki, grev, toplu sözleşme ve sendika haklarının alınması, sömürünün ortadan kalkması için yeterli değil. Sendikalar, zaman içinde değişik boyutlar kazanarak geliştiler. Çalışanların demokratik hak ve özgürlüklerine sahip çıkan sendikalar, sonuçta ekonomik ve sosyal hakların alınmasında politik mücadelenin gereğini kavradılar.

Çok kısa olarak özetlenen bu gelişim içinde memurların durumuna bakmak gerekiyor. Memurların, seçkin üst kesimleri itibarıyla, baş-

Langıçta büyük ölçüde işverenle bütünleştiği dikkati çekiyor. Üretim güçlerindeki gelişim, zaman içinde, seçkin memurlar kesiminin kapsamını daraltıyor. Teknik elemanlar gibi önemli bir kesimin, üretim süreci içinde yer aldığı görülebiliyor. Büyük çoğunluğu itibarıyla memurlar, zaman içinde, temel toplumsal sorunlar karşısında işçi sınıfının yanında yer almaya başladılar.

Ekonomik ve sosyal haklarına kavuşmak için memurların, işçi sınıfından önemli destekler gördüğü, işçi sınıfının mücadele ittifakında yer aldığı ve giderek bu mücadele ittifakının, kendi iktidarına yöneldiği ve işçi sınıfının iktidarı almasıyla memurların da sorunlarını kökten çözdüğü, bilinen gerçekler, iktidarın henüz alınmadığı toplumlarda ise, memurların önemli kazanımları var. Amerika'dan Bengaldeş'e kadar, tüm bu ülkelerde çalışan memurlar, sendikal haklarını aldılar. İsveç'te ordu mensuplarına da bu haklar tanındı. Dünya pratiği, bize, egemen güçler karşısında örgütlenmenin, hakların alınmasında mücadelenin önemini öğretiyor.

TÜRKİYE DÜNYADAN SOYUT DEĞİL

Türkiye'de de, çalışanlarla çalıştıranlar arasındaki mücadelenin süregeldiğini ve çalışanların bu mücadelede önemli kazançlar elde ettiğini görüyoruz. Ancak, çalışanlar kesimini oluşturan sınıf ve tabakaların bu mücadeledeki kazançları toplumun kendine özgü koşullarında farklılıklar gösteriyor. Bu farklılıkların kaynağını ise, batıdakinden farklı biçimde gelişen kapitalistleşme süreci oluşturmaktadır.

Türkiye, Osmanlıdan bu yana kapitalistleşme sürecinde bulunuyor. Bu sürecin en önemli özelliği ise, kapitalizmin, sürekli olarak, ülke dışından kaynaklanmasıdır. Osmanlı İmparatorluğunda kapitalizm ülkeye, daha ileri aşamadaki ekonomilerin baskısı altında ve zorlaması sonucu ithal edilmiştir.

Ulusal Kurtuluş Savaşından sonrada Türkiye tercihini kapitalizmden yana yapmıştır. Buna somut örnek, Kurtuluş Savaşından hemen sonra 1923 Şubatında toplanan İzmir İktisat Kongresi kararlarıdır. 1925 yılında çıkarılan ve tüm emekçi sınıf ve tabakaların örgütlenme özgürlüğünü ortadan kaldıran tahrir-i sükûn yasasının, kapitalizm yönünde yapılan tercihi izleyen yıllarda çıkması, son derece anlamlıdır. Bir yasa değişikliği ile sermaye sınıfına dikensiz gül bahçesi sağlanmıştır. Bu olgu kapitalist sosyo-ekonomik biçimin, baskıcı üretim ilişkilerinin doğal sonucudur.

1927 yılında çıkarılan Teşvik-i Sanayi yasası bile, o dönemin sermaye sınıfının sorunlarını çözmeye yetmemiştir. 1929 yılında dünya kapitalizminin büyük buhranının ortaya çıkması, Türkiye'yi kapitalistleşme sürecinde değişik yollar bulmaya itmştir. Yetersiz sermaye birikimiyle yola çıkan Türkiye kapitalizmi, emperyalizme karşı verilen kurtuluş savaşının etkisiyle, dışa bağımlılık konusunda,

diğer sınıfsal müttefiklerinin de tutumuyla, duyarlı davranmıştır. Türkiye kapitalizmi bu koşullar altında çözümü, devletin koruyucu kanatları altına sığınmakta bulmuştur. Ancak bu devletçilik anlayışı, tamamen Türkiye'de kapitalizmin gelişmesini sağlamaya yöneliktir. 1930'ların sonundan itibaren, emperyalizme karşı duyarlılığın kalktığını, sermaye birikimini yeterince geliştiremeyen sermaye sınıfının, dışarıyla bağlarını geliştirerek, iç pazarı müstereken sömürmeye başladığını görüyoruz.

Bu gelişmelerin ışığında, bu dönem için memurlar açısından bir değerlendirme yapmak gerekiyor ; çünkü bundan sonraki dönem, memurlar açısından belirli farklılıklar getirmektedir. Bu dönemde yeterli sermaye birikimine ulaşamayan kapitalizm, sınıflararası çelişkilerin keskinleşmesine neden olamadı. Osmanlı İmparatorluğunda belirli bir etkinliğe sahip memurlar, bu etkinliklerini Cumhuriyetin bu döneminde de belirli ölçülerde sürdürmüşler ve dolayısıyla yaşam koşullarını, diğer emekçilere oranla daha iyi bir düzeyde tutmuşlardır. Demokratik hak ve özgürlüklerin de sınırlı tutulduğu bu dönemde, memurların örgütlenme yönünde bir hareketliliği yoktur.

İkinci Dünya Savaşı ve onu izleyen yıllarda dışa açılmanın yaygınlaşması sonucu genel olarak sermaye sınıfının, devletçi politikanın da desteği ile, belirli ölçüde sermaye birikimine kavuştuğunu görüyoruz. 1950'den sonra sanayileşme hızlanıyor ve 1960'dan sonra dayanıklı tüketim mallarına yönelik bir üretim içinde, sanayi kesimi Türkiye'de ayrıcalıklı bir yer almaya başlıyor. Sermayenin hızla yoğunlaşması ve merkezileşmesi son 10-15 yılda tekelleşmeye yol açmıştır.

Kapitalizmin bu gelişimi ve bu gelişim içindeki bunalımlar, kitlelerin hareketlenmesine neden oldu. Sınıflararası çelişkilerin keskinleşmesi, sınıflararası mücadeleyi hızlandırdı. 1960 hareketiyle tüm emekçi sınıf ve tabakalar önemli haklar elde etti. Bu dönem içinde memurlara sendika hakkı verildi. 1971'e gelindiğinde, emekçi kitlelerin hareketliliği ve bu arada işçi sınıfının mücadelesi, sermaye sınıfının faşizm tercihinine neden oldu. Bu faşizan dönemde, memurlar, uğrunda mücadele vermeksizin elde ettikleri sendikal haklarını yitirdiler. Buna karşın işçi sınıfının grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakları hernekadar bir süre kullanılmadı ise de, geri de alınmadı. Çünkü bu haklar verilmemiş, işçi sınıfınca alınmıştı.

Günümüz Türkiye'sinde, kapitalizmin önemli yapısal sorunlarla karşılaştığı, dışa bağımlı geri niteliğini sürdürdüğü bir gerçek. Dayanıklı tüketim malı üretimine dayanan sanayileşme hareketi, üretim malı üretimine geçememenin bunalımını yaşıyor. Sermaye sınıfı, bir yandan, tıkanan dış pazara karşı iç pazarını geliştiremezken, dışa bağımlılığın bir sonucu olarak, yeni yatırımlara yönelmede dışarıdan getirtmek zorunda olduğu yatırım mallarını, dış ticaret darboğazı nedeniyle ithal edemez duruma düştü. İç tasarrufların yeterli düzeyde gelişmemesi sermaye sınıfının finansman sorunuyla karşılaşmasına neden oldu.

Bir yandan Türkiye kapitalizmi böyle bir bunalımın içine düşerken, diğer yandan tekellerin devleti ele geçirme çabalarında önemli adımlar attığını görüyoruz. Tekelci devlet kapitalizmi aşamasını hatırlatan bu olgunun, Türkiye'deki tekelleşmenin bugünkü düzeyinde mutlak anlamıyla varlığını iddia etmek olanaklı değil. Ancak bunun izlerini de görmezlikten gelemeyiz. Bu izlerin somutlanması, özellikle memurların bilinçsiz kesimlerinde yaygın olarak varolan yanlış devlet anlayışına bir çözüm getirirken, devlete karşı grev ve toplu sözleşme olamaz yargısından hareket eden gene bazı memurlara, çıkarlarının kiminle çeliştiğini ve örgütlenmesinin gerçekte kime karşı olduğunu da gösterecektir.

DEVLET SINIFLARDAN SOYUT BİR KAVRAMI DEĞİLDİR

Uzun yıllar, baskıcı yöntemler de kullanarak Türkiye'de devlet sınıflararası çıkar ilişkilerini düzenleyen ve gideren, sınıflarüstü bir kurum olarak tanıtıldı. Kitleler bu şartlanmadan uzun yıllar etkilendi. Ancak, kapitalizmin gelişmesiyle, gerçekler su yüzüne çıkmaya başladı. Gerçekte çok kısa olarak özetlenen Türkiye'nin tarihi gelişimi içinde devlet hep egemen güçlerin kontrolünde olmuştur. Bugün daha da somut olarak tekellerin devleti ele geçirme çabası içinde olduklarını görüyoruz.

Bu olguyu somutlamak gerekiyor. Devletin en etkin yönetim kademelerine, burjuvazinin güvenilir adamları yerleştirilirken, devlet kademelerinde yetişen vasıflı elemanlar, özel kesime devşiriliyor. Nihayet iktidar da tekellerin istedikleri doğrultusunda oluşuyor.

Milliyetçi Cephe iktidarının, kuruluş çalışmaları, kurulan pazarlar ve olmaz gibi görünenin olurunun bulunması çok yakın geçmişteki olaylar olarak unutulmadı. Cephe iktidarının kurulmasıyla, devlet aygıtının önemli kademelerine, sermaye sınıfının mutemet adamlarının getirildiği de somutlaştı. İki somut örneği hemen sıralamak olanaklı, Milliyetçi Cephe iktidarı Ankara Ticaret Odası umumî kâtibini Ticaret Bakanlığı müsteşarlığına, Adana sermayesine tekstil alanında hizmet sunan bir mühendisi ise Sümerbank Genel Müdürlüğüne getirdi. Bu örnekleri çoğaltmak olanaklı.

Bu gelişmelerin memurlar açısından çok önemli sonuçları var. Devlet hiçbir zaman egemen güçlerin kontrolünden çıkmadığı gibi, günümüzde tekellerin egemenliği altına girmekte ve bu durum memurun gözönünde daha da somutlaşmaktadır. Bu gelişim, memurun karşısına burjuvaziye çıkarmakta, dolayısıyla memurun örgütlenmesinin, sendikal haklara kavuşmasının, devlete karşı olmadığı, devleti ele geçiren burjuvaziye karşı olduğu gerçeğini ispatlamaktadır.

Bugün memurun çıkarları burjuvaziye açıkça çelişmektedir. Memur maaşlarının, memurun geçimini sağlayacak düzeyin çok altında olmasının nedenleri üzerinde durmak gerekir. Devleti ele geçirme olgusu doğrultusunda, burjuvazi, memura yüksek maaş verilmesini istemez. Devletin memura yüksek maaş vermesi, bütçenin cari giderlerini artırıcı yönde etki yaratırken, büyük ölçüde burjuvazinin kullanacağı fonları azaltır.

İhracatta vergi iadesinden ödenen milyonlar, devletin, burjuvazinin büyük ölçüde vergi kaçakçılığı yapması nedeniyle, zaten sınırlı olan gelirlerinden karşılanmaktadır. Hemen belirtelim ki, % 45'e varan vergi iadesi uygulaması, aslında alınması gereken verginin iadesi değil, açıkça devletin ihracatı teşvik için verdiği sübvansiyondur. Burjuvazinin gerçekleştirebilme gücünde olmadığı, fakat büyük ölçüde yararlandığı, alt yapı tesislerinin, devlet tarafından yapılması zorunluluğu nedeniyle, devletin yatırım harcamalarına gelirinden ayıracağı miktar, maaşların yükselmesi durumunda azalacaktır.

Öte yandan, devletin memurlarına yüksek ücret vermesi, sermaye sınıfının, devletten devşireceği vasıflı elemanlara daha yüksek ücret ödemesini gerektirecek, dolayısı ile masraflarını artıracaktır. İşte bu nedenlerle devleti ele geçiren burjuvazi, başta da belirttiğimiz gibi aldığı maaştan öte geçimini sağlayabileceği bir olanağa sahip bulunmayan memurları, düşük maaşla çalıştırmaktadır.

HAYAT PAHALILIĞININ NEDENİ KAPİTALİZMİN BUNALIMLARIDIR

Memurların burjuvaziyle olan çelişkisi bu kadarla da kalmamaktadır. Burjuvazinin hayat pahalılığının nedenini, maaş ve ücretlerdeki artışa bağlamak istemesi gerçekleri saptırmaktan öte bir anlam taşımamaktadır. Hayat pahalılığının nedeni kapitalizmin devrevi bunalımlarıdır. Devletin resmi istatistikleri 1963 100 olmak üzere, 1975 Ağustos ayında, toptan eşya fiyatları indeksinin 338.7'ye yükseldiğini göstermektedir. Ankara geçinme indeksine göre, halkın en çok kullandığı gıda maddeleri fiyatlarında, maaşlarda Mart 1975'de yapılan artıştan bu yana, çok büyük yükselmeler olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Gıda maddeleri fiyatlarındaki artış Mart 1975'ten Ağustos 1975'e % 5,6 oranında olmuştur. Geçen yılın Ağustos ayına oranla artış % 19'dur. Gene Ankara'da et fiyatlarında Mart-Ağustos ayları itibariyle artış % 15 dolayında geçen yılın Ağustos ayına oranla ise % 23,4 oranındadır. Süt fiyatları ise, geçen Ağustostan bu yana % 30, Marttan bu yana ise % 4,3 oranında artış göstermiştir.

Bu somut veriler, hayat pahalılığının, maaş ve ücretlerin çok önünde seyrettiğinin açık delilidir. Memur açısından ise durum çok daha trajiktir. TOM-DER tarafından yapılan bir araştırmada 1963 yılı 100 olmak kaydı ile 1973 yılına gelindiğinde memur maaşlarının geldiği düzey 116'dır. Bir diğer deyişle 10 yıl içinde maaşlar % 16 oranında bir artış göstermiştir. Aynı dönem itibariyle işçi ücretleri % 63 oranında artmıştır. Bu rakamlar örgütlenmenin grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklara kavuşmanın gereğini açıkça sergilemektedir.

SENDİKAL HAKLARIN ALINMASI DEMOKRASİNİN SINIRLARINI GENİŞLETECEKTİR.

Burjuvazi karşısında memurun talepleri, yalnızca ekonomik boyutlarla sınırlı değildir. Burjuvazi ekonomik talepleri karşılamamak için genel

olarak emekçi sınıf ve tabakalar üzerinde baskıcı bir yönetim uygulaması içindedir. Hatta bu yönetimini faşizan bir tarmanışa kadar götürülebilmektedir.

Üst yapıdaki oynamalarla demokratik hak ve özgürlükler sınırlandırılmakta ve yasaların ardına sığınılarak, ekonomik ve sosyal haklar çiğnenmektedir. Uluslararası anlaşmalara, çalışanların sendikal haklarının verilmesi gerektiğine ilişkin gösterişli imzalar atılmakta, ancak, uygulamadan kaçınılmaktadır.

Hiç kuşkusuz, memurların sendikal haklarını alması demokrasinin sınırlarını genişletici yönde atılan önemli bir adım olacaktır. Ancak, memurun demokratik talepleri yalnızca grevli toplu sözleşmeli sendikal hakkın alınmasıyla sınırlı değildir. Bu hakların kullanılmasında her türlü baskıcı özellik gösteren yasaların, demokratik bir içeriğe kavuşturulması gerekir.

Sendikal hakkın alınması ile ekonomik yönde daha güçlü bir mücadele olanağı doğacaktır. Ancak ekonomik ve sosyal hakların son çözümünün politikadan geçtiği gerçeğini görmezlikten gelemeyiz. Bu nedenle, memurların politikayla ilişkisi, yalnızca dört yılda bir yapılan seçimlerde kullanılan bir oy olarak düzenlenemez. Memurlar mutlaka siyasi partilere girmeli ve tüm politik haklarını almalıdır.

S O N U Ç

Buraya kadar yapılan değerlendirmelerde, memurun sendikalaşma nedenlerine, Türkiye'nin tarihi gelişimi içinde, sınıflar arası ilişkiler de dikkate alınarak ve memurun bu ilişkiler ağıyla bağları kurularak, çok genelde yaklaşıldı. Hiç kuşkusuz, açıklanmaya çalışılan konuların bir kısmı derinlemesine araştırmalar gerektirmektedir. Düzenlenen bu FORUM'u memurların bundan sonraki sendikalaşma mücadelesine doğru atılan önemli bir adım olarak değerlendirirken, demokratik kitle örgütlerinin, bu somut sorun etrafındaki güç birliği sürecinde, çalışmalarını, değinilen konuların, derinlemesine araştırmalarında yönelterek, sendikalaşmanın gereğini daha da somuta indireceğini umuyoruz.

Memurların sendikal haklara kavuşma doğrultusundaki mücadelesinde, destekçi bir kuruluş olarak DİSK'in aramızda bulunması, gücümüzü artırırken, bu olumlu davranışı emekçilerin kurtuluşuna giden yolda, Türkiye İşçi sınıfının toplumun diğer emekçilerinin sorunlarında sahip çıkmaya başladığının son derece önemli ve somut bir adımı olarak değerlendiriyoruz. Bunun ötesinde, memur kesiminin, işçi sınıfının mücadele ittifakındaki yerini daha güçlü bir biçimde alabilmesi için de memurların sendikalaşması gerektiğine inanıyoruz.

Sonuç olarak, burjuvazi karşısında, ekonomik, sosyal ve politik haklarımızı almak ve Türkiye'nin tüm emekçi sınıf ve tabakalarının kurtuluş mücadelesine katılmak için memurların sendikalaşmasının gerektiğini belirtmek isteriz.